

Sygn. akt III Ca 1082/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Roman Troll

Protokolant Aldona Kocięcka

po rozpoznaniu w dniu 6 marca 2019 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej we W.

przeciwko S. U.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w R. Ś.

z dnia 4 grudnia 2017 r., sygn. akt I C 761/17

- 1) ***prostuje w rubrum zaskarżonego wyroku oczywistą omyłkę pisarską w zakresie wskazania daty rozpoznania sprawy na rozprawie w ten sposób, że po słowach „po rozpoznaniu w dniu” w miejsce dnia i miesiąca „4 grudnia” wpisuje „20 listopada”;***
- 2) ***zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:***
  - a) ***zasądza od pozwanego na rzecz powódki 321,24 zł (trzysta dwadzieścia jeden złotych dwadzieścia cztery grosze) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 26 października 2016 r.;***
  - b) ***oddala powództwo w pozostałej części;***
  - c) ***zasądza od pozwanego na rzecz powódki 150,30 zł (sto pięćdziesiąt złotych trzydzieści groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;***
- 3) ***oddala apelację w pozostałej części;***
- 4) ***zasądza od pozwanego na rzecz powódki 150 zł (sto pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.***

SSO Roman Troll

Sygn. akt III Ca 1082/18

UZASADNIENIE

Powódka (...) Spółka Akcyjna we W. wniosła pozew do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie, w którym domagała się zasądzenia od pozwanego S. U. 326,08 zł z odsetkami ustawowymi od 16 października 2016 r. oraz zasądzenia zwrotu kosztów postępowania. W uzasadnieniu wskazała, że 24 października 2016 r. zawarła umowę cesji z InterRisk Towarzystwem (...) i wstąpiła w stosunek prawny, który wynika z zawartej przez pozwanego z cedentem umowy, zaś cedent zawarł z pozwanym umowę OC posiadaczy pojazdów mechanicznych i wystawił polisę potwierdzającą zawarcie umowy oraz jej warunki. Pozwany nie uiszczył wymaganej raty składki ubezpieczenia OC, a pomimo wezwań do zapłaty nie uregulował zobowiązania. Powódka wskazała, że na wartość przedmiotu sporu składają się zaległa składka w wysokości 295 zł oraz odsetki ustawowe od ww. raty.

Postanowieniem z 9 lutego 2017 r. sprawa została przekazana do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w R. Ś.

Na terminie rozprawy 21 sierpnia 2017 r. pozwany oświadczył, że nie zgadza się z pozwem, bo kupił samochód 25 listopada 2014 r. od K. G., którego współwłaścicielem był A. G., a następnie po 4 dniach, tj. 29 listopada 2014 r. sprzedał A. B. i T. B.. Pozwany oświadczył, że do pierwotnego wierzyciela (...) S.A. wysłał umowę kupna — sprzedaży z 29 listopada 2014 r.

Wyrokiem z 4 grudnia 2017 r. Sąd Rejonowy w R. Ś. oddalił powództwo.

Orzeczenie to zapadło przy następujących ustaleniach faktycznych: od 25 września 2014 r. do 24 września 2015 r. (...) Spółka Akcyjna V. (...) w W. udzielała ochrony ubezpieczeniowej w zakresie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdu mechanicznego marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...), którego właścicielami w dacie zawarcia umowy ubezpieczenia byli K. G. i A. G.; zawarcie umowy zostało potwierdzone polisą; składka za ubezpieczenie została ustalona na 590 zł i była płatna w dwóch ratach po 295 zł każda. Pozwany kupił od K. G. i A. G. ten samochód, a następnie 29 listopada 2014 r. sprzedał go A. B. i T. B.. 24 października 2016 r. pomiędzy (...) Spółką Akcyjną V. (...) w W. a powódką została zawarta umowa przelewu wierzytelności pieniężnych. Pismem z 26 października 2016 r. powódka wzywała pozwanego do spłaty 326,13 zł zadłużenia wynikającego z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w terminie do 5 listopada 2016 r.

Przy tak dokonanych ustaleniach faktycznych Sąd Rejonowy, przywołując regulacje art. 805 § 1 k.c., art. 31 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, uznał powództwo za bezzasadne, gdyż w trakcie trwania ochrony ubezpieczeniowej (od 25 września 2014 r. do 24 września 2015 r.) doszło do dwukrotnego zbycia pojazdu i to na ostatnich jego nabywców pojazdu przeszły obowiązki wynikające z umowy ubezpieczenia, a pozwany nie jest zobowiązany do uiszczenia zaległej składki.

Apelację od tego wyroku złożyła powódka zaskarżając go w całości i zarzucając mu naruszenia art. 3 k.p.c. w związku z art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c. poprzez ich niezastosowanie i przyjęcie za udowodnione oświadczenia złożonego przez pozwanego na rozprawie 21 sierpnia 2017 r. w zakresie rzekomego powiadomienia ubezpieczyciela o przeniesieniu prawa własności pojazdu objętego umową ubezpieczenia pomimo tego, że pozwany nie przedłożył dowodów w tym zakresie, zwłaszcza pisemnego zawiadomienia, do czego zobowiązuje art. 32 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, a w konsekwencji naruszenie art. 32 ust. 1 i 4 tej ostatniej ustawy poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy pozwany nie powiadomił ubezpieczyciela o zbyciu pojazdu i powinien odpowiadać jak dłużnik solidarny z nowym posiadaczem pojazdu za zapłatę składki za okres od przeniesienia prawa własności do powiadomienia przez niego zakładu ubezpieczeń o okolicznościach.

Przy tak postawionych zarzutach wniosła o zmianę wyroku i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki 326,08 zł oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 16 października 2016 r. oraz kosztów procesu za obie instancje.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Sprawę rozpoznano w postępowaniu uproszczonym, a to zgodnie z art. 505¹ pkt 1 k.p.c. w związku z art. 505¹⁰ § 1 k.p.c.

Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy są prawidłowe i jako takie Sąd Okręgowy uznaje za własne, z tym jednak uszczegółowieniem, że druga rata składki z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia pojazdu miała być płatna w wysokości 295 zł do 24 marca 2015 r., a pozwany kupił ten samochód 25 listopada 2014 r. To uszczegółowienie wynika z polisy /k. 45-46/ oraz umowy /k. 11/, które Sąd Rejonowy brał pod uwagę.

Należy zaznaczyć, że Sąd Rejonowy nie czynił ustaleń faktycznych dotyczących tego, że pozwany powiadomił pisemnie zakład ubezpieczeń o sprzedaży samochodu (brak takich ustaleń). Sąd Rejonowy w tej części jedynie wskazał, że pozwany zaznaczył, iż przesłał umowę sprzedaży do zakładu ubezpieczeń. Orzekając Sąd Rejonowy nie czynił ustaleń faktycznych tym zakresie, a co za tym idzie nie mógł naruszyć regulacji prawa procesowego wskazanych w apelacji, a także w art. 6 k.c.

Podstawę prawną wydanego przez Sąd Rejonowy wyroku stanowiła regulacja art. 31 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz art. 805 § 1 k.c. Sąd Rejonowy przyjął bowiem, że wraz ze sprzedażą samochodu 29 listopada 2014 r. na jego nabywców, którym sprzedał go pozwany, przeszły obowiązki wynikające z umowy ubezpieczenia cywilnego, a zatem pozwany nie jest zobowiązany do uregulowania składki z tytułu tej umowy.

Sąd Rejonowy nie zwrócił jednak uwagi na to, że odpowiedzialność z tytułu składki za ubezpieczenie OC reguluje kolejny przepis tej ustawy - art. 32, który został prawidłowo przywołany w apelacji. Istotą odpowiedzialności z tytułu składki OC jest to, że odpowiadają za jej uiszczenie właściciele pojazdu i to zarówno ci, którzy byli właścicielami i przenieśli własność, jak i nabywcy od dnia przeniesienia prawa własności do dnia powiadomienia na piśmie zakładu ubezpieczeń o przeniesieniu własności.

W rozpoznawanej sprawie pozwany, co prawda powoływał się na to, że zawiadomił zakład ubezpieczeń o zmianie właściciela, ale w tej części nie przedstawił żadnych dowodów, a ustawa wymaga, aby zawiadomienie zostało dokonane na piśmie i to jego obciąża ciężar dowodowy w tej części (art. 6 k.c.). Dlatego też należało uznać, że na podstawie art. 6 k.c. nie wykazał, że spełnił swoje obowiązki wynikające z ww. ustawy. To zaś powoduje, że ponosi on solidarną odpowiedzialność za uregulowanie składki z osobami, na które przeniósł własność tego pojazdu do dnia powiadomienia zakładu ubezpieczeń o przeniesieniu jego własności. Nie wykazano, aby zakład ubezpieczeń został zawiadomiony o przeniesieniu własności tego pojazdu przed upływem okresu obowiązywania umowy ubezpieczenia, a także przed wszczęciem procesu.

Samo zbycie pojazdu przez pozwanego, ale jeszcze w czasie obowiązywania umowy o odpowiedzialności cywilnej, której pozwany nie wypowiedział, nie stanowi podstawy do uznania, że nie ponosi on solidarnej odpowiedzialności z nabywcami pojazdu za obowiązek uiszczenia składki; do przeniesienia własności pojazdu doszło bowiem przed terminem uregulowania drugiej składki.

Mając powyższe na uwadze, zarzuty apelacji w części dotyczącej braku uregulowania składki i niewłaściwego zastosowania prawa materialnego są zasadne.

Jednocześnie wyliczone przez powódkę odsetki ustawowe od 295 zł w okresie od 27 maja 2015 r. do 25 października 2016 r. (tak wskazuje w pozwie k. 4) wynoszą 26,24 zł, a nie 31,08 zł. Trzeba bowiem zaznaczyć, że od 27 maja 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. stawka tych odsetek wynosiła 8%, co daje 14,16 zł, od 1 stycznia 2016 r. do 25 października 2016 r. - 5%, co daje 12,08 zł [por. art. 359 § 4 k.c. w związku z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 16 grudnia 2014 r. w sprawie wysokości odsetek ustawowych (M.P., poz. 1858)

i obwieszczeniem Ministra Sprawiedliwości z 7 stycznia 2016 r. w sprawie wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (M.P., poz. 46)]. Nie kapitalizowała ona zaś odsetek ustawowych za opóźnienie, które w 2016 r. wynosiły 7% obwieszczenie Ministra Sprawiedliwości z 7 stycznia 2016 r. w sprawie wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (M.P., poz. 47).

Dlatego też w części dotyczącej skapitalizowanych odsetek, co do niewielkiej wartości, powództwo należało oddalić, gdyż zostały one niewłaściwie wyliczone (art. 359 § 4 k.c. i ww. akty prawne tego dotyczące). To też spowodowało zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki także całości kosztów procesu zgodnie z art. 100 zd. 2 k.p.c.

Podstawą prawną zasądzenia żądania powódki stanowi więc art. 32 ust. 4 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w związku z art. 805 § 1 k.c. O odsetkach za opóźnienie orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c.

Jednocześnie w rubrum zaskarżonego wyroku doszło do oczywistej omyłki pisarskiej, gdyż rozprawę zamknięto 20 listopada 2017 r., a ogłoszenie orzeczenia odroczone na 4 grudnia 2017 r. i wówczas wyrok został ogłoszony. Nie było zaś rozprawy 4 grudnia 2017 r. tylko posiedzenie jawne mające na celu ogłoszenie wyroku /k. 61/.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie:

- a) art. 350 § 3 k.p.c. w związku z art. 361 k.p.c. i art. 505¹ § 1 k.p.c., z uwagi na oczywistą omyłkę pisarską, należało orzec jak w pkt. 1. sentencji,
- b) art. 386 § 1 k.p.c. w związku z art. 505¹ § 1 k.p.c., należało orzec jak w pkt. 2. sentencji,
- c) art. 385 k.p.c. w związku z art. 505¹ § 1 k.p.c., należało orzec jak w pkt. 3. sentencji.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono, na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c., albowiem powódka uległa pozwanemu tylko w nieznaczej części i należało go obciążyć całością tych kosztów; składają się na nie: opłata od apelacji – 30 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika powódki – 120 zł wyliczone zgodnie z § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 265) oraz § 10 ust. 1 pkt 1 tego rozporządzenia.

SSO Roman Troll